

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Udstyret

Citation: Hertz, Henrik: "Udstyret", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskjellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel , 1851-62., s. 152. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid68274/facsimile.pdf (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskjellige Perioder, 1.-4. Deel.

Udstyrte.

(1835.)

Hil siddde I Krammere, store og smaa!
Hil siddde I Kjøbmænd holde!
Vis Gud, da fører jeg suarlig Bo,
Dg agter mit Brøllup at holde.

Saa løbe vi ind for Huis og Gaard
Hvad Himlen vil os hæfjere.
Thi er jeg kommen til Eders Boder
Alt med min Hjertenskjære.

Saa have viforget for Gadebuur,
For Kjøkken og Kjælder behænde.
Nu skalde vi tanke paa Høienloftssjal,
Hvis Gud det saa vilde vende.

Saa have vi kjøbt os Dug og Diff
Og Maal i Tønder og Skjæpper —
Hr. Høier! I er en veltænklede Mand,
I vise mig venede Tøpper.

I vise mig Tøpper af liffig Lød,
At bredes paa Høienlofts Tilje.
De være virked' med Mojsensblad,
Med Thymian og med Lille.

Gremmierst i Blot gaaer adelig Mand,
Og strunk han sidder paa Loftet.
Sidst man tænker paa nedrigt Stand,
Der skules af høning Loftet.

Jeg kjøbte mig Silke, jeg kjøbte mig Fleil,
Og Hermelin til Belægning.
Nu skulle vi tænke paa nedrigt Stand,
Paa Lemmernes Underbedækning.

Den Sommerdag blid man slæder sig let,
Men varmt under Frosten klare.
Hr. Geherstou sidder bag bonede Diff,
I vise mig uldne Ware.

I vise mig strikkede Kroier af Ulb,
Og retsknue jydse Søller.
I vise mig Strømper for Tomfru-Fod
Og Svanebader til Klokker.

Saa have vi fjebt for Huaa og Gaarb
Hvad Menneskets Hjerte forlanger.
Min elskede Brud! gaf ind med mig,
Jeg syer Eder gyldne Spanger.

Om Halsen jeg lægger en Perlerad
Og om Eders Arm Braceletter.
Og i Eders Haar, mit blomstrende Liv,
Jeg funstige Roser fletter.

— Dagen holder og Sol gaaer ned,
Og skremmeren Boden lukker.
Træd ind, min Elskede, nær herved,
Alt see paa de flettede Bugger.

Allerkjæreste min, og redni kun ei,
Og fot kun ikke tilfide!
Haabet bestjerner aldrig en Mand;
Han tanker paa Alt itide.

— Dagen helder og Sol gaaer ned,
Og Skyggerne vorde saa lange.
Nu merker man ei til Menneskets Dønt
Og ei til fuglene's Sange.

Aftenen glider saa fagte ned.
Nu nærmes Natten den blide.
Min Hjertenskhære, saa treft jeg gaaer
Til Hjemmet ved Eders Side.
